

Český zápas

Týdeník Církve československé husitské

Ročník: 101

Číslo: 42

17. října 2021

Cena: 10 Kč

Nezapomínejte na mládež!

17. – 19. září se v Hradci Králové uskutečnilo letošního setkání mladých Církve československé husitské a jejich přátel. Na následujících řádcích přinášíme ohlednutí za touto akcí a především reflexi i osobního pohled účastníka - Matěje Břeně.

Člověk takhle chodívá na bohoslužby, mezi bratry a sestry, a přesto si připadá jako jedináček, protože sestry a bratři jsou ve věku jeho prarodičů. Najednou však přichází impuls ve formě pozvání na Setkání mladých CČSH a mladý husita má jasno.

Mluvím samozřejmě o sobě, takže přejdu do první osoby. Před několika lety jsem poznal Františku, tehdy ještě Kláskovou, která mě od té doby mnohokrát na Setkání zvala, nikdy jsem si však neudělal čas. Teprve letos jsem bouchl do stolu a řekl si, že se ho zúčastním, i kdyby Turci stříleli (jak říkávala naše učitelka matematiky), že přes to nejede vlak.

Co jsem zažil, mě velmi nadchlo a velmi to ovlivnilo, jak nyní naši církev vnímám. Už to není jen energický a laskavý Tomáš Karel, náš farář, který o mě od křtu duchovně i lidsky pečuje, a skupinka pár zkušených husitů, už je to společenství lidí různého věku a zkušeností, z různých koutů Česka, lidí, kteří mohou stát bok po boku jako Boží bojovníci. Mohou. Tak proč nestojí? Protože každý je sám ve své náboženské obci a s ostatními se sejdou jen jednou za rok. Přitom je to právě mládež, která symbolizuje i fakticky zajišťuje pokračování každé tradice. Je to ona, která se má jednou, až přestane být mládeží, ujmout naši církev.

S čistým svědomím mohu říct, že jsem nikdy nebyl celý víkend tak blízko Bohu jako na uplynulém setkání. Z toho plyne, že má smysl mládež sdružovat a vést ji k Bohu, má smysl křtít nové husity a přijímat je mezi sebe. Přestože jsem možná příliš kritický a tento vzkaz reflektuje mé rozporuplné pocity, rád bych poděkoval celé skupině báječných lidí, kteří setkání tradičně organizují, protože to stojí za to. V nás mladých, jak jsem se přesvědčil, je chuť podílet se na Božím díle, chceme být hrdí, že jsme husité, chceme společně hledat Boha a jsme schopni oživit církev, která bývala čilá, ale dnes ztěžka oddechuje.

Bratře patriarcho, bratři biskupové, bratři a sestry farářů a farářky, prosím, věnujte se nám víc, my za to stojíme!

Matěj Břeně

fotografie: facebook/mladi CČSH

Triumfátoři

V dávných dobách slavili Římská vítězní vojevůdci slavný vjezd do Říma (Triumf). Vojevůdce vezli na slavnostním - řekli bychom alegorickém voze včetně hromadné oslavy triumfátora. Jen tehdy bylo dovoleno otrokům, že směli vykřikovat potupná slova proti triumfátorovi. Tím neměl být potupen, ale mělo být tím dáváno najevo, že je povznesen nad pokřik otroků.

Tak mě napadá, jestli by se tento obyčej neměl zavést u nás po každých volbách nové vlády. Bylo by zajímavé naslouchat pokřikujícímu prostému lidu, a jistě symbolické, jak jsou nově zvolení triumfátoři nad nás nejen povzneseni, ale přímo hluší. -czka

Večer k poctě Aloise Volkmana

Je skvělé, že naše církev má ve svých řadách mezi rozličným uměleckým duchem obdařenými také spisovatele: jedním z nich je osmdesátý čtyřletý lékař Alois Volkman. Čtenářům Českého zápasu díky britké poezii jistě dobře známý tatínek dejvického faráře Lukáše Volkmana a tchán Davida Frýdla – též faráře, ale také ředitele pražského vršovického divadla Mana.

Právě zde se v předposlední zářijový den zcela zaplnil sál, aby si diváci spolu s básníkem připomněli jeho pozoruhodné životní cesty – které by jeho dávný přítel, také básník, nedávno zemřelý Miroslav Matouš, nepochybně prohlásil za vedené Boží rezií – a s nimi spjatou tvorbu. Tato tvorba byla tentokrát představena nikoli pro něj tak typickou poezií, ale prózou a v jednom případě dokonce krátkým, sedmiminutovým filmem. Z lékařské praxe vybrané povídky s dokonalým přednesem přečetli herci Lukáš Jurek, jenž v divadle Mana hraje v několika inscenacích a Jarka Knížková. Čtvrtou převedl do filmové řeči příběhu ženy, která se pere statečně se svým osudem, v němž si „vytáhla karty s minimem trumfů a navzdory tomu dokáže dávný úraz přetavit v pozitivum“, Aloisův

vnuček Tobiaš Frýdl (hraje Boušková, Knížková a Jurek). Nadaný Tobiaš, jak o sobě prozradil, rovněž v nedávném čase „covidového volna“ vytvořil internetové stránky aloi-svolkmann.cz, kam umístil téměř všechny dědečkovy sbírky a zpřístupnil je tak široké veřejnosti.

S pozoruhodnými životními osudy a mezníky, které dovedly Aloise Volkmana do venkovského prostředí malebného kraje pod památnou Budčí, seznámil diváky David Frýdl. Zmínil, že původně šlo o krátký zástup za lékaře, jenž odjel do ciziny, kde pak po vstupu „spřátelených vojsk“ zůstal navždy. Kuriózním faktem pak bylo i to, že při této praxi během těch bezmála třiceti let při padesáti kilometrech denně naježděných za pacienty v daném obvodu, lékař urazil asi 377 000 kilometrů – což je jako když sedmkrát objedete zeměkouli či téměř jako cesta ze Země na Měsíc!!

Představením, jako onou červenou nití protkaným myšlenkou, že vše na první pohled zlé a pro člověka nepříznivé, vše zdánlivě bez jakéhokoli smyslu, se nakonec může obrátit v požehnání, obohatily i hudební vstupy vynikajícího kytaristy Jaroslava Nováka... **redakce**

Slovo o duchovním poselství husitství

Duchovním poselství husitství má přímý vztah k živému zájmu o Bibli v pozdním středověku. V té době se šířily překlady Bible z latiny do národních jazyků, navzdory zákazům tehdejší církve. Její obsah byl přibližován mnohým lidem prostřednictvím kazatelů, jako byl Mistr Jan Hus či pražští nebo táborští kněží. V naší české krajině se setkáváme s názvy z té doby, jako je Tábor, Jordán, Oreb, Sión a další. Jsou to jména přejatá z biblické země, připomínající různé události, a zvláště život a působení Ježíše Krista. Husitství čerpalo z Bible nejen názvy míst, ale především myšlenky, které působily převratným způsobem, neboť relativizovaly tehdejší společnost. Význam člově-

ka není dán jeho mocí a bohatstvím, ale kvalitou jeho života podle učení a příkladu Ježíše Krista.

Středověk byl dobou silně náboženskou. Velkou rolí v životě člověka hrály svátosti jako křest, manželství, poslední pomazání a další svátosti. Zvláštní pozornost byla soustředěna na svátost večeře Páně, kterou Ježíš ustanovil před svým odchodem z tohoto světa a která se stala jádrem bohoslužby. Porozumění této svátosti získalo v husitství důležitý rozměr, bratrství, vědomí vzájemnosti a jednoty.

Zmíňme také rozvoj zpěvu duchovních písní. Většinou se nám vybaví píseň „Kdož jste boží bojovníci“, která je vojenského rázu. Ale v Jistebnickém kancionálu jsou pře-

devším písně náboženské a hluboce niterné, zvláště ty, které se vztahují ke svátosti večeře Páně.

Průvodním jevem husitské doby se staly boje a války. I když původním motivem bylo vedení obranné války v situaci ohrožení a napadení země. Obranný úkol přijal neporazitelný vojevůdce Jan Žižka. Nemůžeme si jistě tuto dobu idealizovat. Vždyť kritický hlas vyjadřoval už současník Petr Chelčický odmítající násilí jako takové.

Co zůstává nadčasové z odkazu Jana Husa a husitství? Je to zápas o pravdu, svobodu, spravedlnost a důstojnost každého člověka. A tento náročný zápas máme vést především ušlechtilými zbraněmi ducha.

T. B.

Z názorů našich čtenářů

Smutek z plotů mezi námi
aneb Pohled z prostoru „mezi ploty“

Při mém šestadvacetiletém pobytu v církvi a jednadvacetileté službě kazatele jsem se pohyboval v různých církevních prostředích. Seznámil jsem se s širokým spektrem názorů. Už jako mladý, naivní, čerstvý konvertita jsem měl snahu na vysokoškolských kolejích spojit různé skupiny křesťanů. Dost dobře jsem nechápal, proč se spolu nechtějí setkávat. Navštěvoval jsem různá společenství. Vždy mě dráždilo, že se setkávám s negativním vymezováním. Poznal jsem, že různé skupiny křesťanů zakládají svoji identitu na tom, že nejsou jako tamta konkrétní skupina. S těmi se nekamarádíme kvůli křtu. S těmi zase kvůli pojetí večere Páně. S těmi dalšími kvůli názorům na Bibli nebo dokonce kvůli určitému rozdílnému výkladu Zjevení Janova.

Celou svou službu jsem se snažil věnovat lidem, kteří těmito bariérami měli problém proniknout. Byli to lidé mimo církev, na okraji církve i bývalí členové různých církví. Tak dlouho jsem se jim věnoval, až jsem se stal jedním z nich. Momentálně nejsem formálně členem žádné církve. Poté, co jsem se hlouběji seznámil se skutečnou podstatou zvěstí biblických příběhů a podobenství, začaly mi zážitky s rozdělením křesťanů velmi kontrastovat s tím, jak k lidem přistupoval Ježíš. O něm vyznáváme všichni, že jej následujeme.

Z výkladu biblických příběhů vyplývá, že kdykoli Ježíš někomu pomohl, někoho uzdravil, porušil tím nějaké nepřekročitelné tabu. Stýkal se s lidmi pro tehdejší židovství nečistými, s pohany, celníky, nevěstkami, malomocnými. Sám se vlastně takto kvůli pomoci potřebným stával podle tehdejších náboženských pravidel nečistým. Velmi mě v této souvislosti například oslovuje příběh o setkání se samařskou ženou u studně. Tam je těch překročení různých tabu opravdu početně. Ježíš se baví o samotě se ženou – už to je nepřijatelné. Žid se nebavil se ženou o náboženských věcech. Žid se nestýkal s pohany. Z pohanů pro Židy byli nejhorší Samařané. A ta Samařanka byla, ó hrůzo, vlastně cizoložnice, žila s mužem „na hromádce“. A s touto ženou se Ježíš nejen baví, nechává si od ní i podat vodu. S někým jíst a pít, to byl tehdy výraz nejužšího společenství.

Velmi bolestně se tento rozpor projevuje v přístupu k eucharistii. Ta úžasným způsobem zpřítomňuje nezištnou nepodmíněnou Boží lásku.

Velmi mě zaujal text nazývaný duchovním testamentem kardinála Martiniho. Cituji ze znění tohoto dokumentu na stránkách Vojtěcha Kodeta: „Pro koho jsou svátosti? Tyto jsou tím třetím nástrojem uzdravení. Svátosti nejsou nástrojem k nastolení kázně, ale pomocí člověku, který se nachází v určité

etapě na životní cestě a prožívá svou slabost. Přinášíme svátosti těm, kteří potřebují novou sílu? Myslím na všechny ty rozvedené a znovu sezdané, na ty „rozšířené rodiny“. Tito všichni potřebují zvláštní ochranu. Církev zastává nerozlučitelnost manželství. Je to milost, když se manželství a rodina „zadáří“... Postoj vůči „rozšířeným rodinám“ určí, zda se generace jejich dětí přiblíží k církvi. Dejme tomu, že určitá žena, opuštěná manželem, našla nového přítele, který se stará o ni a o její tři děti. Tato druhá láska vyjde. Pokud je tato rodina diskriminována, bude odříznuta nejen matka, ale také její děti. Pokud se rodiče cítí jako vnější vůči církvi, církev ztratí budoucí generaci. Před přijímáním se modlíme: „Pane, nejsem hoden...“ My víme, že nejsme hodni. (...) Lásku je milost. Lásku je dar. Otázka, zda znovu sezdaní mohou přistupovat k přijímání eucharistie, se má otčit. Jak má církev v síle svátosti přijít na pomoc těm, kteří se nacházejí ve složitých manželských situacích?“

Současná praxe vysluhování svátostí je známá. Je v rozporu s výše citovanými myšlenkami kardinála Martiniho, které v církvi nejsou ojedinělé. Dle mého názoru je tak i v rozporu s postojem Ježíšovým. Dochází tak k absurdním situacím. Sloužil jsem ve společenství, kde mladí horliví křesťané nechodili k večeri Páně, protože se tam vyskytovali staří nemocní lidé, mající za sebou bolestné životní zkušenosti. Kvůli vzájemné pomoci a podpoře tyto dvojice spolu žili ve společné domácnosti. Nezapomenal jsem, že by se tito mladí horlivci zajímali o to, jak ti staří nemocní lidé žijí, co potřebují, co prožívají. Mě ale napadali, že tolerujeme ve sboru smilstvo. V jiném společenství, kde se uvažovalo o tom, že by se večere Páně vysluhovala alespoň jedenkrát měsíčně a nejen pouze o svátcích, členové argumentovali takto: „Jen bychom nebyli jako katolíci, jen aby nám večere Páně nezevšedněla.“ Říkal jsem si: „Jak může něco tak úžasného a nekonečně hlubokého jako večere Páně zevšednět?“

Velice bolestně pro mne bylo, když jsem se dozvěděl o situaci, která nastala v jednom nejmenovaném domově důchodců. Paní se seznámila se starším pánem, klientem. Pomáhala mu. Pomohla mu k návratu do aktivního života. Aby mu mohla co nejvíce pomáhat, přestěhovala se k němu na pokoj. A od té doby jí kněz, ke zděšení všech zúčastněných, odmítal vysluhovat eucharistii.

Jeden velmi horlivý kazatel velmi výlučného společenství z blízkého města se snažil zvýšit příliv nových členů negativním se vymezováním vůči katolické církvi. Šlo to až tak daleko, že se nerozpoko- val ve veřejném kázání přirovnat vysluhování eucharistie v katolic-

ké církvi k odlití býčka Áronem na Sinaji. A v líčení takovýchto absurdit bychom mohli pokračovat hodně dlouho.

Co mi z těchto zážitků a poznatků vyplývá? V církvi převládá mentalita staršího bratra z podobenství o marnotratném synu. Naším zdrojem motivace není úžas nad skloněním se Boha k člověku a jeho nepodmíněná láska. To je podstatou eucharistie, základem, na kterém se můžeme spojit. Jakékoli úvahy kde, kdy a jak je Bůh přítomen naprosto kazí to, co nám eucharistie má sdělovat.

Nedělá nám totiž dobře pozice obdarovaných. A tak se chceme něčím před Bohem vykázat. Chceme být těmi, kdo to správně chápou, kdo mají k Bohu nejbliž.

No a naopak nám dělá dobře, když můžeme někoho vyloučit. No, jenže přesně tenhle postoj tehdejších náboženských představitelů přivedl Ježíše, který mezi lidmi nerozlišoval, na kříž. Tak do jaké míry jsme Kristova církev?

Kdysi jsem četl návrh jediného pravidla, které by mohlo vést křesťany k rozdělení. Vychází z Jakubovy epištoly: „Pravá a čistá zbožnost před Bohem a Otcem znamená pamatovat na vdovy a sirotky v jejich soužení a chránit se před poskvrnou světa.“ Solidarita s trpícími a zřeknutí se poskvrny světa –

tedy sebestřednosti, kariérismu, mamonu. Často je to tak, že se zříkáme trpících, protože trpí různými nedostatky v sexuální oblasti, myslí si něco jiného než my, prostě nemají tu „žádoucí zbožnou fasádu“. Ale, jak jsem četl u Richarda Rohra, naopak si nevšímáme toho, jak je výše zmiňovaná poskvrna světa mezi námi v církvi přítomna. Nemáme soucit s lidskou slabostí a nedokonalostí. Nevšímáme si toho, co skutečně ničí životy lidí. Jak z toho ven? Asi tím, že si Bůh povolá pokorné, láskyplné lidi, kteří prošli tím, co všichni Ježíšovi apoštolové, včetně apoštola Pavla – poznáním toho, že se naprosto mylili a že to jediné co mají, je nezasloužená Boží láska.

Marek Ryšánek

Pomodlete se s námi

Sestra Zdeňka Voborská (narozena r. 1939, ve stejný rok, jako byl založen a postaven náš Sbor Božích bojovníků v Táboře) je nyní hospitalizovaná v tábořské nemocnici na plicním oddělení. Prosíme vás, sourozenci ve víře, o přimluvnou modlitbu za ni - naši věrnou duši a milou, učitelku a vychovatelku v dětských domovech, handicapovaných dětí, dlouholetou předsedkyni rady starších NO v Táboře, autorku mnoha krásných fotografií a výstav i literární tvůrkyni, ale hlavně přes všechny bolesti a příkoří v životě, které ji potkaly, stále a vždy pozornou ke každému, k celému Stvoření, moudrou a laskavou duši...

Kamila M. Lukasová

Alba nebo talár

Někdo by mohl říci, že je to uměle vytvořený a zbytečný problém – a neměl by se. Jenže ten problém už tu je nastolen a třeba tudíž na něj reagovat.

Alba byla oděvem prvních křesťanů – nově pokřtění ji nosili od velikonoční vigílie, kdy se obvykle křtilo, do Bílé neděle (tedy po osm dní). Klerici si na bohoslužby brali navíc štólu jako znamení služebnosti (snad symbolizovala původně „jho Kristovo“ nebo ručník, kterým Ježíš před Poslední večerí utíral učedníkům nohy.) Ornát – správněji „kasule“ („casula“ - „domeček“) – byl pravděpodobně původně běžným pastýřským oděvem, chránícím před rozmary počasí a později došel velké obliby i v pozdně antickém Římě, když byla aristokratická tóga shledána nepraktickou. U kasule je symbolika jasná.

Talár je oděvem stavovským, který odkazuje na univerzitní vzdělání nositele. Univerzitní Mistři – včetně Jana Husa – nosili talár běžně, ale při slavení liturgie samozřejmě oblékali klasický a „věky posvěcený“ oděv služebného kněžstva: albu, štólu, kasuli a dnes už až na výjimky nepoužívaný manipul. Rozšíření z akademické půdy na půdu církevní nalezl talár až s příchodem německé a švýcarské reformace. (Martin Luther v něm možná našel zalíbení, protože mu černou barvou připomínal augustiniánský hábit, který odložil.) Protestantický talár, stejně jako katolická sutana, jsou oděvem klerikálním, rozdělujícím – zatímco alba sjednocuje všechny pokřtěné v Kristu bez ohledu na vyznání.

Co se týče zavedení taláru v ČČS(H), šlo nepochybně o provizorní řešení, u kterého už zůstalo. (Tragédií bylo, že o liturgických věcech rozhodovala liturgicky nevzdělaná většina.) Mladá církev, která v počátcích dávala starým symbolům nový smysl (či ho spíše znovuobjevovala), ztratila pro symboliku cit. Zatímco protestantismus ve druhé polovině dvacátého století (z velké části zásluhou Paula Tillicha) se začal k symbolům vracet, my jsme naopak ustrnuli a zkostnatěli. Přitom František Bílek vytvořil zcela originální návrh bohoslužebného roucha pro duchovní ČČS, ten však naneštěstí nikdy realizován nebyl. Bodejť. Lidé se bojí velkých změn.

Na facebooku jsem před časem četl nenávidný argument jakéhosi bratra – snad bývalého důstojní-

ka – že tak jako si nemůže v armádě každý sám sobě navrhovat a následně nosit libovolný stejnokroj, nelze tak činit ani v církvi. Zkrátka uniformita a drill. Jenže církev není armáda – aspoň ta naše by být neměla. Lze samozřejmě namítnout, že jsme „vojáčkem Kristovým“ a „Božími bojovníky“. Ano, s tím nelze nesouhlasit. Ale List Efezským (6,10-16) hovoří o „Boží zbroji“, která nemá nic společného se stříhem či barvou liturgického roucha. Biskupovi Augustinovi z Hippo Regia je připisován slavný a zcela zásadní výrok: „V podstatných věcech jednotu, ve sporných svobodu a ve všech lásku.“ A je snad otázka bohoslužebného oděvu něčím podstatným? Nemyslím si to. Vždyť se dnes slouží běžně bohoslužby kolem stolu a duchovní má přes civilní oblečení jen přehozenou štólu – někdy ani to ne – a nepohoršuje to. (Určitě – byť spíše kulturní – problém v našem prostředí by snad mohl nastat, kdyby byl předsedající po vzoru adamitů zcela nahý, ale zatím jsem o žádné současné Nudistické církvi nečetl, takže to nechme být.)

Někteří moji kolegové a jsou mezi nimi především – ne-li výhradně - „přivrženci alby“ ovšem připouštějí, že na pohřby je talár vhodný. Společensky jistě, lépe zapadnete mezi smutečně oblečené pozůstalé. Ale je tomu tak i teologicky? Zesnulé doprovázíme (symbolicky) z pozemského žití k Věčnému Životu a očekáváme jejich přítomnost v blízkosti Boží Tváře. V módních trendech, panujících v Nebi se nevyznám, ale ve Zjevení Janově (7,9.13-14) čtu o velkém zástupu Beránkových svědků, oděných v bílá roucha. Že by spasení nosili taláry tam však – ani jinde v Písmu – nenacházím slovo. Tak nevím.

Možná se teď zeptáte, v čem sloužím liturgii já. Rád odpovím: Farského liturgii v taláru (spíše z nostalgie než z konzervatismu), ale sloužím-li třeba Anaforu Hippolyta Římského nebo Addaie a Mariho či některou ze současných, pak nosím albu. Talár pokládám totiž za vhodnější pro ekumenická setkávání a podobné oficiální akce, než ke slavení Eucharistie. Hašteření ohledně taláru a alby považuji za zavádějící a odvádějící od skutečných problémů, se kterými se naše církev potýká.

A dávám za pravdu Angelu Silesiovi:

„Ceny ti, člověče, nic nedá, co je vně.
Šat muže nedělá, či sedlo komoně.“

Martin Gruber

Zprávy

Hasiči na Řípu

Druhého října letošního roku se pod a na hoře Říp uskutečnilo II. setkání hasičů. Předcházející, I. ročník proběhl v 28. 10. 2019 a jeho cílem bylo soustředit na tomto památném místě, k 101. výročí vzniku Československé republiky, pět nejstarších sborů dobrovolných hasičů. Toto se hlavnímu organizátorovi akce Josefu Nitrovi podařilo a hasičské prapory Velvar, Roudnice nad Labem, Plaňan, Radhoště a Prahy-Braníka byli slavnostně dekorováni pamětní stuhou.

Letošní, druhé setkání mělo rok zpoždění. Díky covidu se hasiči v loňském roce pod Řípem nesešli. Až letos. Akci opět zorganizoval Josef Nitra za podpory Podřipské hasičské župy, Krajského sdružení hasičů Ústeckého kraje, Ústeckého kraje a pod patronací města Roudnice nad Labem.

Josef Nitra je starostou Podřipské hasičské župy a šéfredaktor Hasičského čtení. Je také autorem dvou knih a to: *Požáry: Soupis největších požárů v českých zemích do roku 1918* a *Pompiéři, požárníci, hasiči*. Obě jeho knihy zde by představeny

veřejnosti a došlo k jejich „polití – oživení“. První kniha byla oživena pivem značky Velkopopovický kozel a druhá kniha Bílinskou kyselkou. Oživení se ujali přední funkcionáři hasičských organizací z Čech a Slovenska.

Na většině slavnostních akcí pořádaných dobrovolnými hasiči nechybí hasičské prapory. Každý sbor je na svůj prapor hrdý, je pro ně symbolem jejich historie, jejich bratrství a pomoci bližním. Některé sbory mají prapory velmi staré, některé novější, některé si nechají udělat repliku původního. Každý

prapor je jedinečný originál, a hlavně ty staré jsou velmi krásné.

A je též tradicí u dobrovolných hasičů, že každé slavnostnější akci je přítomen zástupce církve. Proto mě oslovil můj kamarád Josef Nitra a já jsem jeho slovy pozval bratra Davida Tonzara, biskupa pražského. Bratr David pozvání přijal a v sobotu 2. října dorazil pod horu Říp. Společně jsme pak vystoupili i na horu. Bratr biskup společně s římskokatolickým biskupem litoměřickým Janem Baxantem promluvili ke všem přítomným a zdůraznili potřebnost existence záchranářů a hasičů. Bratr David se pak za všechny přítomné pomodlil. Oba biskupové společně požehnali, biskup Jan knihám a praporům, biskup David praporečnickům a přítomným.

Setkání bylo doplněno představením hasičské techniky, ukázkami z činnosti dobrovolných i profesionálních hasičů. Krásné podzimní počasí přispělo k pohodě svátečního dne.

Martin S. Charvát
předseda rst
a starosta SDH Plaňan.

Foto: autor

Písň Bulata Okudžavy a Vladimíra Vysockého

Ve čtvrtek 21. října v 19 h zveme každého, kdo má rád písň Bulata Okudžavy a Vladimíra Vysockého, do Husova sboru v Litomyšli na Touloucově náměstí. Písň zazní v podání Jiřího Plháka z Vysokého Mýta. Toho jsme zde již mohli vidět jako divadelníka a nyní se můžeme těšit na to, že ho více poznáme i jako muzikanta, v případě písni B. Okudžavy a V. Vysockého jako

interpreta, ale v několika přidaných zhudebněných textech českých básníků i jako autora hudby.

Uživí nás Země?

Tato otázka bude hlavním tématem podzimního setkání dialogu vědy a víry, které se uskuteční v sobotu 23. října od 10 h na faře Církve československé husitské na Touloucově náměstí v Litomyšli. Po biblickém úvodu RNDr. Ivany Macháčkové, nás bude čekat přednáška

Prof. Josefa Špaka, ředitele Ústavu molekulární biologie rostlin Biologického centra Akademie věd ČR, které dal trochu provokativní podtitulek „O zlých zemědělcích, co práškují naše pole“. Jeho oborem je totiž zemědělská a lesnická fytopatologie a ochrana rostlin. Po přednášce bude následovat diskuse na dané téma, oběd a odpoledne rozhovor o dalších tématech, která sami přinesete. Všichni zájemci o dialog jsou srdečně vítáni. **Štěpán Klásek**

Církev
československá
husitská Vás
srdečně zve na

**KONCERT
K VÝROČÍ
90 LET
SBORU
PROKOPA
VELIKÉHO**

**NEDĚLE
24. ŘÍJNA
V 16 HODIN**

**Účinkuje
ZÁMECKÉ
SAXOFONOVÉ
KVARTETO**

**Koncert se koná
za podpory
Města Bakov**

Dobrá zpráva

V sobotu 2. 10. 2021 přijaly v lounském husitském kostele svátost křtu dvě děti: Lenka Martina a Marcus Karel. Sbor byl zaplněn jejich příbuznými a přáteli, kteří se sjeli k této velké rodinné slavnosti z různých koutů severozápadních Čech a z Prahy. Jeden z kmotrů se na tuto událost opravdu velmi pečlivě připravil, takže při obřadu nechyběly ani družičky, které doprovodily křtěnce k oltáři. Lenka a Marcus rozšířili řady členů náboženské obce a omladili sbor. Přejeme oběma nově pokřtěným Boží lásku, zdraví a štěstí do celého jejich života.

Helena Smolová

Z ekumeny

ARGENTINSKÉ ŽENY PROJEVILY SOLIDARITU ŽENÁM V AFGHÁNISTÁNU

Argentinské ženy urazily více než 15 000 kilometrů s poselstvím solidarity pro ženy v Afghánistánu. Předat toto poselství jim pomohlo i video vytvořené v rámci kampaně Čtvrtky v černém Světové rady církvi za svět bez zneužívání a násilí. Ačkoli počáteční nápad vzešel od žen z Entre Ríos district Evangelické církve v Río de la Plata, aktuálně už jsou do této iniciativy zapojeny ženy a mládež z širokého spektra církevních skupin, kteří se nyní souborně nazývají Notimujer. Jejich kreativní úsilí bylo podníceno básní pozdní afghánské básničky Nadiy Anjuman, „Netoužím otevřít ústa“. Vzhledem k tomu, že argentinské ženy bojují za svá práva a usilují o prevenci násilí na ženách, zasáhlo je, jak básně Anjumanové rezonuje s mnoha ženami v Latinské Americe.

Zmíněné video představuje ženy oblečené v černé proti černému pozadí, které zůstávají potichu, s tvářemi téměř bez výrazu.

„Přišlo nám zajímavé to takto ztvárnit a zapojily jsme ženy, které do skupiny ani nepatřily,“ vysvětlila farářka Estela Andersen.

Ženy pokládaly za velmi důležité samotné zviditelnění nesnadné situace afghánských žen, ale také snahu prolomit mlčení a hovořit o své realitě, jak se zamýšlejí na konci videa.

„To, co se v podstatě snaží říct je, že stále máme hlas a chceme se vyjádřit, i když s námi jednají jako s bláznou a nemůžeme oficiálně získat prostor nebo získat podporu ministrů pro to, co děláme,“ řekla Andersen.

přeložila Kateřina Vítková
Zdroj: www.oikoumene.org

PRO DĚTI A MLÁDEŽ

Žádost synů Zebedeových

Poznáte-li, které z následujících vět jsou pravdivé, získáte správná písmenka do tajenky.

1. Bratři Zebedeovi se jmenovali Jakub a Matouš.	ANO (M) NE (S)
2. Žádali Ježíše, aby jim zajistil místo po své levici a pravici.	ANO (Y) NE (O)
3. Ježíš se jich zeptal, zda mohou pít kalich, který on pije.	ANO (N) NE (S)
4. Dále se jich otázal, zda jsou ochotni opustit své rodiče.	ANO (T) NE (Č)
5. Potom je ujistil, že místa po jeho levici a pravici už jsou pro ně připravena.	ANO (U) NE (L)
6. Když to slyšeli ostatní učedníci, měli z toho velkou radost.	ANO (I) NE (O)
7. Ježíš si je zavolal k sobě.	ANO (V) NE (P)
8. Řekl jim, že mezi lidmi ten, kdo je velký, ostatní utlačuje.	ANO (Ě) NE (L)
9. Mezi nimi to však má být naopak - kdo chce být velký, at' je služebníkem ostatních.	ANO (K) NE (Š)
10. Vždyť ani Ježíš nepřišel, aby si dal sloužit, ale aby sloužil a svůj život dal jako výkupné za mnohé.	ANO (A) NE (T)

(Řešení z čísla 40: boty, kalhoty, ústa, vlasy, culík.)

Jana Krajčířiková

Týdeník Církve československé husitské

Český zápas

Vydává Ústřední rada Církve československé husitské, Wuchterlova 5, 160 00 Praha 6

Redakce: Vedoucí redaktorka ThDr. Klára Břeňová, redaktori: Mgr. Josefina Hudcová, Mgr. Ervín Kukuczka, grafik Milan Udržal; tel.: 220 398 107, e-mail: cesky.zapas@ccsh.cz

Redakce si vyhrazuje právo na úpravy a krácení příspěvků. Tisk: Grafotechna. Distribuce: ADLEX, spol. s r.o. Xaveriova 1888/45, Praha 5 150 00

MK ČR E 127 ISSN 0323-1321

Předplatné: Mgr. Dagmar Pišová, tel.: 220 398 117, e-mail: prodejna.blahoslav@ccsh.cz. Reklamacce: tel. 220 398 117

